

Jeg synes, det er meget bekymrende, og det er især bekymrende, fordi de amerikanske besættelsesstyrker tilsyneladende ikke har nogen klar idé om, hvad man skal gøre ved det. Og alt sammen er det noget, der udspringer af, at opgøret med Saddam Hussein ikke var et folkeligt opgør, hvor den irakiske befolkning erobrede magten i deres eget samfund, men at der var tale om en besættelse udefra, hvor den irakiske befolkning blev sat på sidelinjen.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil godt prøve at se det her i et lidt bredere perspektiv, for hr. Søren Søndergaards spørgsmål er jo næsten umulige for noget menneske at svare på.

Men jeg synes da, at vi her på det seneste har kunnet konstatere visse tegn på, at der i hvert fald er nogle despotiske regimer, der er begyndt at tænke sig lidt om. Libyens leder har pludselig indstillet sig på at samarbejde med det internationale samfund om stop for udvikling af masseødelæggelsesvåben. Der er, om end beskedent, dog alligevel tegn på, at det iranske styre er begyndt i det mindste at tilnærme sig det internationale samfund. Der er signaler om det samme, for så vidt angår Syrien. Der er forhandlinger i gang vedrørende Nordkorea.

Kl. 16.40

Det er ikke, fordi jeg på nogen måde vil prøve at være overoptimistisk, men jeg konstaterer bare, at der altså er en række regimer, som efter Irakkrisen tilsyneladende har indset, at det måske var klogt at begynde at tilnærme sig lidt det internationale samfund.

Vi står med en meget vanskelig opgave. Det er en fremtid, som i høj grad er forsynet med betydelige hurdle og vanskeligheder, men jeg synes ikke vi må give op, for det eneste alternativ til det her, og det er forhåbentlig ikke det, hr. Søren Søndergaard ønsker, er jo, at man skulle lægge sig for fødderne af terroristerne og bekende sig til det middelalderlige mørke, som de kæmper for.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg kan godt forstå, at statsministeren med sin dominotænkning håber, at det fører til mere fredeliggørelse. Altså nu hugger man Irak, og så får man en fredeliggørelse ud af det.

Men er sagen ikke, hvis vi et øjeblik ser bort fra de meningsmålinger, som jo er yderst tvivlsomme i et land med den sikkerhedssituation, Irak står i, at så har man faktisk fået skabt en si-

tuation, hvor de interne modsætninger, der også var i Irak i forvejen mellem kurdere og shiamuslimere og sunnimuslimere, blusser så voldsomt op, at internationale terrorister af Al-Qaeda-typen faktisk har fået sig en mulighed for at operere på irakisk grund, hvad de ikke havde tidligere? For var der noget, diktatoren Saddam Hussein havde ud over opposition, så var det jo Al-Qaeda-type-terrorister. Dem kunne han absolut ikke klare.

Så er realiteten ikke, at man, givetvis uden at ønske det, faktisk har fået udviklet en situation, hvor internationale terrorister har fået sig nogle lommer, de kan operere ud fra?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, det er jo desværre sådan, må jeg sige til fru Anne Grete Holmsgaard, at i frie samfund er det ulige meget nemmere for terrorister at bevæge sig end i ufrie samfund.

Men hvis jeg skulle følge fru Anne Grete Holmsgaards tankegang, så skulle man jo ønske sig Saddam Hussein tilbage for at få den fred i Irak, som Saddam Hussein stod for. Og hvad var det for en fred? Det var en fred, der bestod i undertrykkelse af befolkningen. Det var en fred, der bestod i tortur af politiske modstandere. Det var en fred, der bestod i massegrave. Jeg går ud fra, at det ikke er den fred, fru Anne Grete Holmsgaard efterlyser.

Fred kan man jo sagtens få, hvis man underkaster sig tyranniet. Men det, vi ønsker, er en fred i frihed, og der er skabt muligheder nu for, at det irakiske folk kan få en frihed, som det aldrig nogen sinde har oplevet, og det synes jeg man skulle glæde sig over.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Der synes jeg altså godt nok, at statsministeren fik sagt meget sludder på én gang.

Nu er det jo sådan, at det har været USA's linje og med opbakning fra Vesten i mange, mange år efter anden verdenskrig, at man støttede de reaktionære arabiske regimer. Det har altså ikke været venstrefløjens politik, ja, undskyld mig, det har altså været de siddende regeringers politik.

Men ud over det er det jo noget sludder at sige, at terrorister har det lettere i frie samfund, end de har det i kontrollerede diktaturer. Så havde der jo ikke været nogen i Afghanistan, så det er da noget sludder.

Men jeg vil godt spørge statsministeren, hvor mange overvejelser man egentlig gjorde sig, in-